

43

כלא תבור

“עמיאל, מהומות בקומה ראשונה באגף החזית העממית”. אייל האזין לרשת הקשר, והתיר לעצמו חיוך. התוכנית שלו פועלת, בינתיים. “שומע, גדעון. מה הם רוצים?” עמיאל נשמע מוטרד מאוד. “אוכל”, השיב גדעון. “הם אומרים שהם לא ברמדאן היום.”

“אממ...” קולו של עמיאל מהורהר, לא פשוט לקבל פתאום תשע מאות אסירים לנהל. “אל תיכנס לקומה, זה רק יתסיס את האווירה. התאים נעולים. תן להם לשחרר קצת קיטור, אני אדבר אליהם במערכת הכריזה.”

אייל שמע בקשר את קולו של גדעון: “לא להיכנס לקומה ראשונה, בפקודה. אני חוזר, לא להיכנס לקומה ראשונה.”

“מוזר, עמיאל”, חזקה הביט בפניו של המנהיג שלו בארשת מוטרדת מאוד. “אתה לא חושב?”

“מה?” עמיאל ניסה לשלוט בכל הנתונים, והרגיש שמוחו לא מצליח לעבד אותם בקצב הנדרש.

“אש במטבח”. מנה חזקיה על אצבעותיו. “מהומות בקומה ראשונה. הכל קורה פתאום, בבת אחת... ההוא, גיסך, אייל, עדיין בתא שלו? אתה בטוח?”
 “כן, בוא תראה”, סובב אליו עמיאל את המסך. “ישן. הוא איבד הרבה דם, מן הסתם נחלש מאוד”.

חזקיה תקע אקדח בחגורתו. “אכפת לך שאני אלך לבדוק מקורב?”
 עמיאל משך בכתפיו. “בבקשה”.

אייל ירד במדרגות החירום במרוצה, אבו-מנואל השתרך אחריו בכבדות כלשהי. קשה עד בלתי אפשרי לעבור מחוסר פעילות משווע לפעולה צבאית אקטיבית ומהירה.

אנשיו של עמיאל תצפתו על השער. הוא לא יוכל להגיע אליו בדרך הרגילה, גם אם בשב"ס או בשב"כ ינתקו עבורו את מצלמות האבטחה. בעיני הבשר שלהם יראו אותו אנשיו של עמיאל, בלי עזרה טכנולוגית.

זו הייתה הסיבה שהוא עצר בקומה הראשונה, ממנה קפץ על גג הקרוואן, שהכיל את ציוד חברת התחזוקה של הכלא. 'חיים לוי ובניו' נכתב עליו באותיות מסולסלות. המוח, שתוהה לעיתים תהיות חסרות קשר, התלבט מה יעשו בניו של חיים כשיתבקש אביהם לישיבה של מעלה. האם ישנו את השם? זה בטח יעלה הון, לזרוק את כל הציוד החתום בשם הזה.

טוב. תתרכז. אתה צריך לעבור בקפיצה מגג הקרוואן הזה אל גג המשאית, המוסתרת על ידי מגדל השמירה. אם תתרסק על הרצפה, לא תהיה לך ברירה אלא להזעיק את חזקיה שיקבע אותך.

אייל התרחק כמה צעדים, להעניק לעצמו את התנופה, ומבחינן שאבו-מנואל, העומד על המדרגות, מביט בו כבמשוגע. “אפשר לדעת מה אתה עושה?”

"קפוצ'ן גם אתה", לא ענה אייל ישירות לשאלה. "אם תלך לשער בדרך הרגילה הם יירו בך".

רטט עלה מהאוזניים. "אייל, מישהו מתקרב אל התא בו היית כלוא!" קולו של שאול מבוהל, "הוא הולך לכיוון המסדרון בו היית אמור להיות! בעוד דקה התוכנית שלך נחשפת!"

"דקה", אמר אייל בקול בלתי נשמע, "זה כל מה שאני צריך".

חזיקה נראה לעיניהם במצלמות האבטחה, עומד מול דלת המסדרון של תאי הבידוד וחוכך בדעתו. עיני היושבים במשרדו של שאול במטה השב"כ, בהו בו במתיחות איומה. נשימתם נעתקת. הוא קרב כדי צעד אחד ושלף צרור מכיסו.

"אייל..." לחש שאול, "מה שאתה לא עושה, בבקשה תמהר..."

"אני מזדרז", השיב אייל כשהוא מסווה את המתיחות ומדבר בקול ענייני, "קפוצ'ן כבר, אבו-מנואל, זה לא גבוה! אחר כך תרד בסולם ותתחבא לפני המשאית. אני אסיע אותה לכיוון השער. אבל מהר!!!"

אייל לא הביט לאחור, לראות שהוראותיו מתמלאות. מחשבותיו טסו בתוכו, מנסות להכשיל את צעדיו. כל המבצע הזה חובבני. הוא מסתמך על רוצחים מורשעים, טרוריסטים עם דם על הידיים. איפה הימים הטובים של אלי, בנצי, דני, תומר...

אייל זינק בבת אחת ומצא עצמו על גג המשאית, מתיר לעצמו נשימה קלה של רווחה. אחר התקרב אל קצה המשאית, השתחל מהגג לתוך החלון והתיישב ליד ההגה. המפתחות בפנים - הנהג ברח במהלך ההשתלטות מן הסתם - אין צורך לשבור את הסוויץ' ולהצמיד את חוטי ההצתה זה לזה.

אבו-מנואל צלע לעבר המשאית, נראה שנקע את רגלו בקפיצה. אייל סימן לו להתקדם, התניע והחל לנסוע לאטו לכיוון השער.

מכשיר הקשר התעורר לחיים.

"עמיאל, בוא תראה את זה!" שריקה של אי אמון וחרדה נשמעה בקשר, "מישהו התניע את המשאית שחנתה בסמוך לשער!"

"מה אתה אומר, עוזיה?" עמיאל, היה נשמע עסוק. "אתה בוודאי טועה. זה לא יכול להיות, תשנה זווית בעמדה שלך".

"זו עובדה!" הדובר היה נסער. "המשאית זזה לאט לאט לכיוון השער!!!"
 "מי נוהג בה?" עמיאל הבין שעוזיה אינו הוזה. משהו השתבש. משהו קרה.
 "מהזווית שאני נמצא..." עוזיה התאמץ לקלוט את מראה האיש, אבל לא הצליח.
 המשאית כבר נסעה הלאה. "לא רואים את תא הנהג".

"קח את המטאדור היפה והחדיש הזה שלקחנו מן הנשקיה", פקד עמיאל, קולו קר וקשה. הוא ידע מתוך ניסיון אישי, שהרתע והרשף של המטאדור קטנים, מה שהופך אותו לנשק האולטימטיבי לירי מתוך מבנים סגורים. "טען אותו ותפוצץ את המשאית".

"והנהג..." הבהלה נשמע מכל תו ותו ברשת הקשר.

בגבו של אייל הזדחלו מאות תולעים קרות. הוא חייב הסחת דעת לעוזיה. עמיאל לא משער שזה הוא. הוא לא היה נותן פקודה להרוג אותו. בוודאות.
 "מי שהוא לא יהיה", ענה עמיאל, קולו קפוא כקרחון, קשוח מפלדה, חסר רחמים.
 "דמו בראשו. הזהרתי".

זה היה הרגע בו החליקה ידו של חזקיה על דלת המסדרון של התא בו השאירו את אייל, הודפת אותה בזוהרות. הדלת נעה ברחש צורמני וחשפה את התא בעל הדלת המסורגת לעיניו ההמומות של האיש. המיטה הייתה ריקה!...
 "עמיאל!!! הוא שאג אל תוך הקשר, "הגיס שלך איננו!!!"

שלוקים

נחום הניח את הצלחת על השולחן. "זה בסדר?" שאל בחשש. חביתות לא היו הצד החזק שלו. לעצמו הכין ביצים קשות או רכות בלבד.
 "לא", אמר אלישמע ישירות. "שרוף מדי".

”שששש!“ נעצה בו חוגלת מרפק מזהיר ותלתה בו זוג עיניים מאיימות, ”זה מעולה, סבא“.

נחום חיך. הוא התיישב מול הילדים ליד השולחן, מניח צלחת ריקה לעצמו. ”אני לא אוהב אוכל כזה!“ הודיע אליצפן. ”החביתה שרופה מדי, ואני אוהב סלט ולא ירקות חתוכים ככה. וְלָבֵן אני בכלל לא אוהב, רק יוגורט עם פרי או מעדן עם קצפת“.

”אז תישאר רעב, כמו שאמא אומרת“, חרצה חוגלת, מעבירה מבט גבוך אל סבה. ”הוא סתם מפונק“.

”הכל בסדר, חוגלת“, עיניו ליטפו אותה, ”את לא צריכה לקחת אחריות על כל דבר. הם ילדים, אני לא מתרגש ממה שהם אומרים“. וגם את ילדה, חשב ולא אמר. תירגעי. אל תיקחי על עצמך כל כך הרבה.

הוא קם מן השולחן ופתח את הארון תוך שהוא מגרד בסנטרו. חבילת סוכריות מלאה כדי מחצית, שוקולד שקיבל משכן במשלוח מנות לפני כמה חודשים ועוד לא פתח, עוגה קנויה. לא מלהיב במיוחד.

הוא שלף את הסוכריות והניח לפני הילדים. ”זה יותר טוב?“

אליצפן הציץ בחבילה. ”לא. זה בלי הכשר“.

”זה עם!“ נעלב נחום, מצביע על חותמת הרבנות, ”אני קונה עם הכשר!“ הוא, בניגוד למנחם אחיו, כן היה דתי.

”זה לא הכשר שמספיק לנו“, אמר אליצפן בתוכחה, ”אנחנו אוכלים רק מהדרין“.

”לא חשוב, סבא“, אמרה חוגלת בניסיון לפייס, לגשר, להקל. ”הם בכלל לא רעבים“.

”אנחנו כן!“ מחה אליצפן, ”את בכלל לא יודעת!“

חוגלת הסמיקה.

”שוקולד!“ הריע נחום מן המזווה, ”חלבי! בד“ץ העדה החרדית! הכי טוב!“

הילדים צהל. ”אתם לא בשריים?“ ביררה חוגלת בדאגה.

”לא, אמא לא הייתה בבית ולא הספקנו לאכול שום דבר”, הזכיר לה אלישמע.
 ”את רואה שאת לא יודעת? לכן אנחנו כן רעבים!”

כן רעבים-לא רעבים. איך הם בכלל יכולים לאכול? איך הם בכלל חושבים על אוכל?! חוגלת נאנחה לעצמה והעבירה מבטה אל החלון. כאן, כשהיא אצל סבא-נחום, אין לה שום דרך להתעדכן במה שקורה. היא לא תוכל להרים את האפרכסת בצד השני ולהקשיב, כי אף אחד לא מתקשר לסבא. אין לה שום דרך לדעת מה קורה עם דוד עמיאל, בית הסוהר, סבא וסבתא פרישר, דודה שירה וכולם.
 ויותר גרוע: אין לה דרך לדעת למה אמא מיהרה כל כך לנסוע. זה בטח קשור איכשהו לאבא, אבל איך?!

כלא תבור

הכל קרה בבת אחת.

אייל פתח את הדלת ויצא בקפיצה מן המשאית. כעת הוא כבר יכול להתגלות. הוא לא מסתתר יותר. אנשיו של עמיאל יכולים לראות אותו, מבחינתו. הוא סיים את החלק הסודי בתוכניתו.

אבו-מנואל המתין בצד. יציאתו של אייל מן המשאית הייתה עבורו הסימן לפעול. הוא התקרב לשער, בידו האחת החזיק בשועל, והשנייה תמכה בגדר, להעניק לעצמו שיווי משקל. עם הרגל הנקועה שלו, הוא התקשה להתקדם במהירות הרצויה. ואם ייפול על האדמה עלול להתפוצץ חומר הנפץ העוצמתי שבידו.

אייל רץ אל המדרגות בגלוי. חזקיה ובניהו נראו באים מן הכניסה הראשית בריצת אמוק, יורים ללא הבחנה. אייל התגלגל על האדמה, תופס מחסה מאחורי הקרוואן. הוא לא יצליח להגיע אל המדרגות בדפוס ירי כזה. הוא יצטרך למצוא דרך אחרת.
 הקשר החל לטרטר במהירות. חזקיה ובניהו ביקשו תגבורת לכיוון השער הראשי ועוזיה מעמדת השמירה צעק: ”מישהו מניח מטען חבלה על השער!”

אבו-מנואל הניח את השועל על הבריח הראשי, אצבעותיו המיומנות התעסקו

עם החיבורים. הוא לא סיים, כשקליע מרובהו של חזקיה פגע בו. הוא צנח על אדמת חצר הכלא. ראשו נחבט באדמה הקשה. הוא איבד את הכרתו.

”תפציצו את הקרוואן!” שאג חזקיה בקשר. ”עוזיה, אל תירה את המטאדור על המשאית! תכוון אותו אל הקרוואן!”

אייל תפס מחסה והביט לכיוון מגדל השמירה. עוזיה שינה את מרעום הרקטה ואת מיקומו, כך שישתנה ממוטען חלול המתאים לירי כנגד רכב, לחומר נפץ מרסק המועך מבנים. שינוי ראש הקרב במהירות כזו, תוך כדי לחימה, הוא רק אחד מיכולותיה המרשימות של הרקטה.

עוזיה כיוון את המרנ”ט, וירה.

שְׁלוֹמִים

חוגלת היפכה במחשבתה, אבל לא הצליחה להבין דבר. אולי זה בכלל לא קשור, בית הסוהר של עמיאל ומה שקרה לאבא. קצת מוזר שקרו כמה דברים באותו זמן, אבל זה יכול להיות, לא?

”חוגלת?” סבא התיישב לידה, מחייך חיוך מוטרד, ”מה נשמע? מה קורה?”

”לא יודעת”, היא חככה קצת בדעתה, והוסיפה מתוך הרהור: ”באמת לא יודעת”.

”את לא יודעת מה קורה איתך?” תמה סבה.

”אה, איתי”, הניעה את ידה בתנועת ביטול, ”אני זה לא חשוב. אתה בטח יודע

שיש דברים יותר חשובים”.

”אני לא כל כך יודע מה שאת יודעת, בלשית קטנה שלי”. הוא הביט בה בחיבה,

”אולי תספרי לי?”

”אמא נסעה. אבא לא בבית. אתה הרי יודע את כל הבלגן”. הוא ידע בקווים

כלליים. כמו מה שידעו שאר יושבי הארץ, שעקבו בחרדה אחר הדרמה: מתנחלים אסירים השתלטו על כלא תבור, ויש להם תביעות כלפי הממשלה וראש הממשלה.

מה קורה הלאה? הוא לא ידע. את המכשיר בביתו לא הפעיל מתוך כבוד לחינוך

שהעניקו בנו ז"ל וכלתו שתיבדל לחיים, לנכדיו. גם הוא היה דתי, אבל הם נתנו לילדיהם חינוך תורני ממש.

"מה הבלגן?" נצנצו עיניו במשובה. על אף המתח בו היה נתון, הערפל ואי הידיעה, הוא נהנה ממעורבותה של נכדתו במתרחש. תמיד אהב לשמוע אותה מדברת. מאז החלה לדבר, בת שנה וכמה חודשים, נהנה לשמוע אותה. היא התחילה עם זה בגיל צעיר ועד היום לא הפסיקה...

"יש איזה בית סוהר שכלואים בו אסירים יהודים וערבים, והדוד שלי, עמיאל, מרד בסוהרים והשתלט עליו", נאנחה כמבוגרת. "לא יכול להיות שאתה לא יודע".
 "אני יודע", העמיד פנים רציניות, "אבל אני אוהב לשמוע את הפרשנות הצבאית שלך".

עיניה הבריכו לרגע, ואחר כבו. "מישהו התקשר שאמא תבוא מהר. אני לא יודעת אם זה קשור לכלא ההוא או לא. לכאורה לא, כי הבנתי שאמא נסעה בקשר לאבא, ומה אבא קשור לבית הסוהר של דוד עמיאל?! אז אולי קרו כמה דברים בבית אחת. כי אבא..."

היא השתתקה. איך תגדיר את זה שסביב אבא תמיד קורים דברים?
 "ואבא?" השתדל נחום לשוות לקולו נימה עניינית. יחסו לאייל אמביוולנטי מאוד. "מה איתו ככה?"

"הוא לא בבית כבר הרבה זמן". היא נשכה בשיניה את קצה אצבעה. "באמת שאני לא יודעת איפה הוא עכשיו".